

Kradzieże w sklepach popełniane przez młodzież na przykładzie powiatu miechowskiego

Liczba stron: 75

Nazwa Szkoły Wyższej: Uniwersytet Humanistyczno – Przyrodniczy Kielce

Rodzaj pracy: licencjacka

Rok oddania: 2009

Zawartość pracy:

Spis treści

Strona

WSTĘP.....4

ROZDZIAŁ I. Problematyka kradzieży dokonywanej przez młodzież.....7

1.1. Wiek młodzieży dokonującej kradzieży..... 9

1.2. Przyczyny dokonywania kradzieży11

1.3. Metody dokonywania kradzieży.....15

1.4. Przedmioty wykorzystywane do kradzieży.....19

ROZDZIAŁ II. Metody badań.....25

2.1. Przedmiot badań.....25

2.2. Metody i techniki badawcze.....25

2.3. Czas, miejsce i zakres badań.....25

ROZDZIAŁ III. Omówienie i analiza procesu badania zjawiska kradzieży.....27

3.1. Określenie zakresu badań..... ..27

3.2. Cele i problemy badawcze.....28

3.3. Metody i techniki badawcze.....28

3.4. Przedstawienie i analiza wyników badań.....28

3.4.1. Przedstawienie na wykresie i analiza wyników badań ankietowych.....	33
3.4.1.1. Badanie ankietowe wśród młodzieży gimnazjalnej	33
3.4.1.2. Badanie ankietowe wśród sprzedawców w sklepach.....	43
3.4.1.3. Badanie środowiskowe wśród osób Ośrodka Opiekuńczo-Wychowawczego ...	56
3.5. Metodyka badań dotycząca kradzieży w sklepach popełnianych przez młodzież w powiecie miechowskim ...	59
WNIOSKI	60
SPIS TABEL.....	66
SPIS WYKRESÓW.....	66
LITERATURA.....	68
ZAŁĄCZNIKI (ANKIETY).....	71

WSTĘP

Kradzież należy bez wątpienia do najstarszych i najbardziej klasycznych przestępstw przeciwko mieniu [11].

Pierwsze wzmianki dotyczące kradzieży odnajdujemy już w czasach starożytnych.

Na uwagę zasługuje tu niewątpliwie Kodeks Hammurabiego (władcy państwa starobabilońskiego w latach 1750-1792 p.n.e.) – najważniejszy i najlepiej zachowany zabytek prawa mezopotamskiego. Mimo, iż nie dokonano w nim typizacji kradzieży (podobnie jak w prawodawstwie starożytnej Grecji czy Sparty w kazuistyczny sposób ujęto między innymi szczególnie rodzaje kradzieży karane śmiercią. Zaliczono do nich: kradzież rzeczy należące do pałacu władcy lub świątyni (za złodzieja uznając również nabywcę takich rzeczy, podobnie jak nie zachowującego przepisanej formy nabywcę rzeczy od małoletniego czy niewolnika), kradzież z włamaniem, czy też plądrowanie podczas pożaru, za co zgodnie z zasadą tzw. kar odzwierciedlających wrzucano do ognia.

Prawo starożytnego Rzymu, stojące na znacznie wyższym poziomie, ale też powstałe dziesięć wieków później, przewidywało rozmaite postacie przestępstw przeciwko mieniu. Podstawowym była kradzież (furtom), która w historii prawa rzymskiego przechodziła długą ewolucję. Przestępstwo to znane już było w Ustawie XII Tablic z 451 r. p.n.e (lex duodecym tabularum), gdzie wystąpiło w dwóch postaciach stosownie do tego, czy złodzieja schwytano na kradzieży

(furtom manifestum), czy też nie (furtom nec manifestum). W literaturze wskazuje się, iż rzymski podział na kradzież jawną i ukrytą przyczynił się do późniejszego wykształcenia pojęcia grabieży i kradzieży szczególnie zuchwałej. Treść pojęcia kradzieży interpretowana była w prawie rzymskim bardzo szeroko i doznawała wielu przeobrażeń. Etymologicznie „furtom” wywodzi się od „ferre”, co oznacza „nieść”, „przenosić”. Pierwotnie wymogiem odpowiedzialności ze strony złodzieja było jakiegokolwiek przemieszczenie cudzej rzeczy z zamiarem jej przywłaszczenia. Z biegiem czasu pojęcie „furtom” poszerzano, obejmując w końcu zachowanie sprawcy, mające na celu pozbawienie właściciela możliwości władania rzeczą.

Efektom żmudnej ewolucji pojęcia kradzieży była niewątpliwie słynna jej definicja, ujęta w precyzyjny sposób przez Paulusa: „furtum est contrectatio rei fraudulosa, lucri faciendi gratia, vel ipsius rei, vel etiam usus eius possessionisve” (kradzież to bezprawne zagarnięcie rzeczy dla osiągnięcia korzyści i to bądź samej rzeczy, bądź jej używania, bądź posiadania). Powyższa definicja rzymskiego prawnika z II w. n.e. wskazuje na trzy główne elementy konstytutywne furtum, do których należą: contrectatio (czyli wzięcie rzeczy dla siebie), fraudulosae (naruszenie praw drugiej osoby), a także lucri faciendi gratia (działanie dla osiągnięcia zysku). Taka koncepcja była niewątpliwie znacznie szersza od współczesnego ujęcia kradzieży. Za furtum uznawano bowiem nie tylko zabór cudzej rzeczy (furtum rei), ale także bezprawne zabranie własnej rzeczy z posiadania osoby uprawnionej (furtum possessionis, która to stanowiła oryginalny twór rzymski), przywłaszczenie czy przekroczenie prawa używania cudzej rzeczy (furtum usus). Złodziejem (fur) w rozumieniu Rzymian był ponadto „fałszywy wierzyciel” (falsus creditor), a więc oszust, który świadomie przyjmował nienależne mu świadczenie (indebitum).

Poważne zmiany przyniósł natomiast wiek XIX, kiedy to na terenie Księstwa Warszawskiego, a później Królestwa Kongresowego zrodziła się samodzielna polska myśl ustawodawcza. W Kodeksie Karzącym Królestwa Polskiego z 1818 r. (art. 152) zawarto zapis, zgodnie z którym kradzież popełnia ten, „kto w chęci zysku cudzą własność ruchomą bez zezwolenia posiadacza zabiera”. Kodeks kazuistycznie wyliczał przypadki kradzieży kwalifikowanej, a to z uwagi na wysokość szkody, przedmiot kradzieży (świętokradztwo, kradzieże leśne, polne i inne), okoliczności (z bronią, w czasie klęski żywiołowej), szczególną sytuację osobistą sprawcy (np. na szkodę chlebowodcy). Przewidywał również liczne okoliczności łagodzące (np. kradzież z nędzy). Przyjęty zaś w 1847 r. w Królestwie

Polskim Kodeks kar głównych i poprawczych uznał za kradzież „każdy zabór cudzej rzeczy, pieniędzy lub innych ruchomości, w jaki bądź sposób, lecz potajemnie bez gwałtu, zagrożeń i w ogóle bez okoliczności znamionujących czyny rozboju lub rabunku spełniony”(art. 1147).

Zjawisko przestępczości nieletnich znane było już w starożytności. Ktokolwiek naruszył porządek publiczny, popełnił przestępstwo czy też inny występki – był karany. Wzorowe unormowanie problemu odpowiedzialności nieletnich przyniosło prawo rzymskie – tzw. Prawo XII Tablic (450 r. p.n.e.). W przypadku dokonania kradzieży lub zniszczenia zbiorów przez nieletnich stosowano karę chłosty, uzależniając jej wymiar od decyzji pretora, oraz nakładano obowiązek naprawienia wyrządzonej szkody.

Do końca XIX wieku nieletni przestępcy traktowani byli bardzo surowo i odpowiadali przed sądami na ogólnych zasadach. Na przełomie XIX i XX wieku pojawił się nowe teorie, w których zwrócono uwagę na osobę przestępcy i czynniki przestępcze, co spowodowało zasadnicze zmiany w polityce karnej.

Zachowania o symbolach przemocy mają wymiar historyczny, tzn. występują one w relacjach do określonego miejsca i czasu. Oznaczać to będzie, że w danej epoce i kulturo-społecznym obszarze obserwuje się szereg zachowań sprzecznych z ogólnie przyjętymi normami społecznymi (moralnymi, prawnymi i obyczajowymi), które dla wcześniejszych okresów nie były typowe lub występowały wtedy w innym (mniejszym) nasileniu. Są zachowania, które zawsze były potępiane, a mimo to trwają one nadal (np. kradzieże, zabójstwa itp.). Tego typu zachowania, przekraczają ramy czasowe jednej epoki i można je traktować jako patologie uniwersalne dla określonej kultury czy nawet większości znanych kultur.

Od wieku XX wzrasta liczba kradzieży w sklepach (z ang. „shoplifting”, określane także mianem „Five – fingers discount”, czy „jacking”) popełnianych przez osoby nieletnie. Nie jest to przypadek odosobniony. Szczególnie zauważa się wzmożoną kradzież wśród dziewcząt i kobiet, a przyczyn tego zjawiska jest wiele. Do najczęściej wymienianych są: brak odpowiednich, dostosowanych do współczesnych problemów życia metod wychowawczych, zbyt duża ilość wolnego czasu (do czego przyczynia się także bezrobocie), nadmierne rozbudzenie potrzeb materialnych i możliwość ich zaspokojenia, emancypacja kobiet. Istnieje bowiem wieloznaczność terminów i są z tym związane różne interpretacje. Na przykład pojęcie wspólnego dobra nie zawsze jest rozumiane w sposób właściwy.

Niejednoznaczne jest też pojęcie wandalizmu [9].

W Polsce nie funkcjonuje żadne specjalistyczne określenie dla osób dokonujących drobnych kradzieży sklepowych. Kradzież to kradzież, a osoba, która jej dokonuje, to złodziej. Prawo stanowi, że zabór mienia powyżej 250 złotych to przestępstwo, za które grozi kara więzienia od 3 miesięcy do 5 lat (tak przynajmniej mówi art. 278 Kodeksu Karnego). Kradzież poniżej tej sumy karana jest grzywną [11].

Celem niniejszej pracy jest analiza kradzieży w sklepach popełnianych przez młodzież w powiecie miechowskim. Rozważania zawarte w rozdziale pierwszym mają charakter teoretyczny i stanowią podstawę dla właściwego zrozumienia problematyki prezentowanej w dalszej części rozprawy. W rozdziale tym zostały przedstawione przyczyny, metody i techniki kradzieży. Rozdział drugi pracy licencjackiej zawiera rozważania dotyczące metod badań, a więc: przedmiotu i technik badawczych, miejsca, czasu i zakresu badanego przedmiotu. W rozdziale trzecim zaprezentowano badania ankietowe przeprowadzone przez autora, a ich wyniki przedstawiono na wykresach, dokonano także ich analizy. Wnioski stanowią podsumowanie wyników badań ankietowych przeprowadzonych w szkole i sklepach wśród sprzedawców oraz spostrzeżenia wpływające podczas pisania. W kolejnym etapie pracy zamieszczono spis tabel i wykresów, które znajdują się w treści pracy. Na końcu umieszczono niezbędną literaturę, która została wykorzystana do napisania powyższej pracy oraz dołączono załączniki na tle opublikowanych materiałów źródłowych.

To jest gotowa, obroniona praca. Gdyby chcieli Państwo zlecić napisanie zupełnie nowej pracy, to zapraszamy na stronę [pisanie prac](#) - sprawdzony serwis!